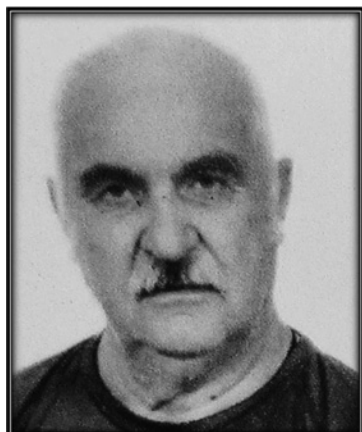

ANA VUKELIĆ

**IN MEMORIAM MILE BUTKOVIĆ – PODGORAC
(1947. – 2020.)**

Ana Vukelić
Gradski muzej Senj
Milana Ogrizovića 5
HR 53270 Senj

UDK: 929Butković, M. Podgorac
In memoriam
Ur.: 2020-9-28

Mile Butković – Podgorac rođen je u Panosu kod Jablanca 26. travnja 1947. U Senj dolazi sa šest godina i ondje završava osnovnu školu i gimnaziju. U gradu pod Nehajem radio je kao financijsko-računovodstveni službenik sve do umirovljenja.

Bio je dugogodišnji član Senjskog književnog ognjišta, suradnik u njegovu časopisu *Usponi* te je zastupljen u ediciji *Svjetlost ognjišta*, antologiji poezije suvremenih senjskih pjesnika (1983. – 1992. i 1993. – 2002.).

Pjesme je pisao od djetinjstva, ali je prvu objavio tek u 26. godini. Objavio je nekoliko zbirki pjesama (*Utočišta*, 1987., *Prstenovi neba*, 1993., *Sloboda krila*, 1994., *Žeđ školjke*, 1997., *Kap vječnosti*, 2003., *San i zrcaljenje*, 2007.), a posljednja zbirka pjesama ostala je u pripremi. Objavljivao je radove u književnoj periodici i publikacijama, od kojih je jedna i *Senjski zbornik*. Također je rado sudjelovao u *Vitezu*, časopisu učenika Srednje škole Pavla Rittera Vitezovića u Senju, i to u rubrici *Iz pera senjskih književnika - još neobjavljeno*.

Bio je predsjednik, a potom i dugogodišnji tajnik Matice hrvatske – Ogranka u Senju. Senjskoj Matici bio je dugogodišnji, predan i beskompromisan suradnik. Bavio se uredništvom i recenzijom pjesničkih zbirki.

Pjesnik ljubavi, zavičaja, misaonosti, nadahnuća, doživljaja i suosjećanja u svakodnevnom je životu bio neposredan, izravan i britak, ali uvijek s potrebnom primjerenošću trenutku. Prodornoga glasa i snažne pojave, u poslu, ali i pisanju, zahtijevao je red i odgovornost, nerijetko uz glasnu, ali dobronamjernu kritiku. Ipak, iza svega toga stajala je meka pjesnička duša, kao što potvrđuju i kritičari njegova djela. Njegova djela krasi iskrena i profinjena osjećajnost, darovitost u zapažanju i originalnost u korištenju uobičajenih pjesničkih tema te jednostavnost i konkretnost pjesničkoga izraza, uz izraženu zavičajnu komponentu: podgorsku, senjsku i hrvatsku. No, bez obzira na izbjavanje iz Senja (zbog obiteljskih prilika preselio se u Varaždin), Butković i dalje ostaje odan svojem kraju, podneblju koje je izrodilo čovjeka-pjesnika i središnjem toposu inspiracije – Senju i Panosu. Panos je za Butkovića uistinu bio luč i baklja, svjetlo u danima odsutstva, živo sjećanje koje je grijalo dušu i zalog ponovnoga povratka. Bez obzira na fizičku odsutnost, uvijek je bio spreman pomoći svojim Senjanima i svojem Ogranku, ostajući prisutan u životima i mislima svojih suradnika.

Mile Butković Podgorac preminuo je u Varaždinu 14. rujna 2020. godine. Sahranjen je na groblju u Jablancu 17. rujna 2020. Vratio se tako pjesnik Podgorja svojem kraju, precima i zemlji koja mu je bila i ostala izvorom životne i pjesničke inspiracije – njegovo *utočište, sloboda, prostor duše i vječnost*.

*Zagrliti želim
sve te vrhove nebom opkoljene.
U magli skrivene,
visoko u nedogled
radosti, želja me minu.*

*I ponovno kažem:
zagrliti želim
plavetnu kosu Podgorja moga,
koja mi plače,
koja mi nosi
davne želje Vas,
djedova!*

(iz zbirke *Sloboda krila*)